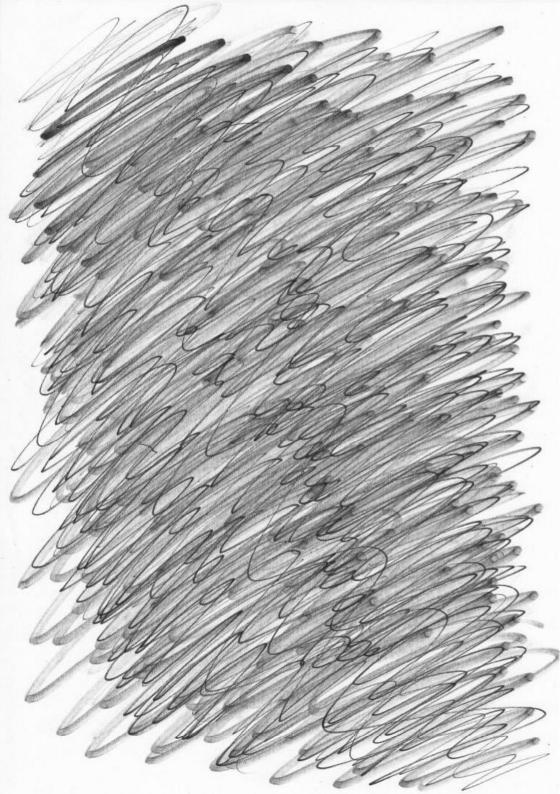

Michal Talo

Jinak řečeno

© 2009, Michal Talo

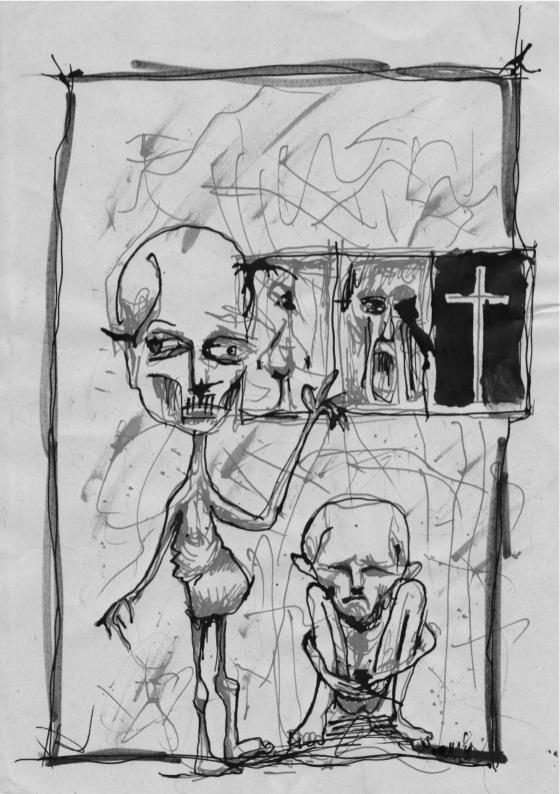
ISBN: 978-80-87313-55-8

I.

"Šedé jak chrlič sprosté božstvo plije na všech básníků svaté hlavy vskutku..."

> Aleister Crowley (z básně "Hlupák")

Mocný Eón

hněv, vztek, řev vřava, ryk a řež hnutí, pnutí střev už pomine? Kéž!

zbrkle krknu cítím smrt v břich se trknu pouštím prd!

Táhlá změna; kusy kaše přidušený hluk a vzruch taková je doba naše takový je její duch

Je tu dusno

mrtvolný pach z nohou snad či odkud as; to z nebe spad?

krutý čas bez lásky je karneval? Proč masky?

realita bez okras zlom si zub neb zlom si vaz

hledám kouzlo vidím kaz! volit pravdu? dávám hlas!

Kdo je v zemi zdejší...

šušně z nosu hlen a klíh hodil kosu pak si říh

hnis a strupy z vajglu pouk smetl lupy mocně pšouk

pane to byl štramák v hlavě ani za mák

chcanky, bacil, alergeny před zrcadlem ve vlas sáh paráda bez hygieny k umyvadlu nedosáh

jen co dosed zpátky k stolu objímá svou bandu volů usmívaj se vždyť jsou spolu

Všichni jsou to štramáci lemtaj, chčijou, utrácí

Netrap mě svou útrapou

Báseň to je rána z děla prach je rytmus, koule rým nápad dobře zamířená střela reakce je z rány dým

netrap oči, slechy škvárem nech si výlev v šupleti báseň - to je ze slov harém škvár je beďar na pleti

zanech vzlyků, halekání milostnou svou lýru spal! přines pointu znenadání čisté slovo ve verš hal!

nechci lásku, dej mi porno buď jak mormon hlavně kolmo hormony tu na mě syp! dej mi! dej mi sjetej trip!

Přeber si to

koryto! a v něm je nablito a každý jelito jde si pro ryto

Modelky

Prdelky!
Pomíjivá, pomíjivá krása!
Ba
Pomíjivá
a to sebevědomí cha sebevědomí pomíjivé hodnoty pomíjivé modelky prdelky pominou

Padá kosa na kámen

kdybych já měl smrti kosu to by bylo padlejch hlav v téhle době utřinosů v téhle době bez poprav

kdybych já měl smrti kosu to by všichni koukali na zemi by bylo nebe v pekle stěny pukaly

samozvaným archandělem státi se však nechci každej si jde za údělem každej má svou lekci

kdybych já měl smrti kosu
- ale čert to vezmi
nejhorším je trestem pro ně
být hlouposti vězni

Zhutněla řeč

někdo něco

musel utnout utrousit slovo

je jak spálit se

na troud těžkne vázne

tady řeč dvousečný meč!

když hlavy padají

od piva na stůl

V jediné mnohosti

Ó jaké neštěstí stát tak na rozcestí srát mraky prachu to nevěstí odvahu ale zalknutí v strachu

ztraceno jest, co ze mě ještě zbylo
 Choronzon pohltil i poslední mé kilo

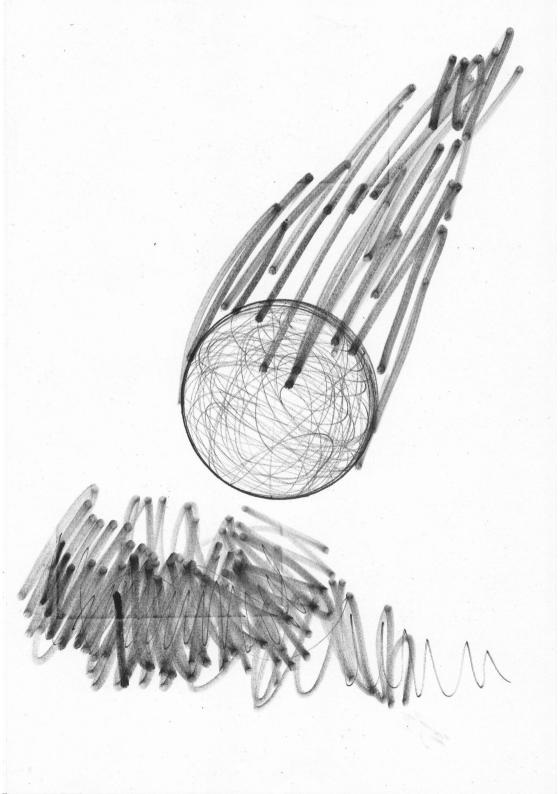
Pche...

žaludek jak kdybych obědval kamení s hlavou k obloze snad čekám znamení a v hlavě mám plno iluzí a nadějí které se rozprsknou dřív než se naději

II.

"... a jestli do mne nějací ušlechtilí pánové z jiných světů hustili výzvy k dobrým skutkům a uměleckého génia, pak se jim to ani trochu nedařilo..."

John Fowles (z románu "Mág")

Aluze k iluzi

Vyslovím pár vět a tobě před očima stvořím svět pěkně vybarvím ty obrázky a zmizím dřív než začneš klást odpor, nebo otázky

Renesance

hnu svůj hrb vstříc smrti hrd skrz utrpení bědy, změny myšlenky jak z mořské pěny buduji svou tvrz a hloubím rov toť alchymický drahý kov

V Delfách

Přičichnu si Propanu skvělý nápad dostanu přičichnu si Butanu jako Buddha vyvanu

Pravá alchymistická

Nestarej se ženo má že my nic nemáme vezmi kámen mudrců zlata naděláme

Najednou

Od ucha k uchu juchu k uchu od ucha pln svatého Ducha

cha cha.. chu chu..

•••

Miluju tě stoviny, hlavně špagety!

Toaletní intermezzo

Uvedu na pravou míru že svou lýru věru vždy napíšu když seru

Na návštěvě u dvou Teth

facka z prava facka z leva at' jsem kde jsem jsem kus střeva

nezbývá než doufat jemine! že mi to vesmír promine

rotace má svoje limity víme to oba "JÁ i TY"

od alfy k omeze po cestě svobodný Michal se poveze "Ten Bohu podobný"

Symbolické myšlení

ať se hnu kamkoli vpřed, či jen tak postojím všude vidím symboly nevyhnu se znamením

spěchal jsem pracovat pokousal mě pes neměl jsem se hecovat neměl jsem tam lézt

jakou však osud mi cestu chystá? jisté je jediné, že není jistá tak musím zapsat, jaká je má existence bohatství duchovní a nula v peněžence

K lesu blízko

Dole půda z hora sklep někomu jsem sed na lep nosál sosá slívu z hrnku vesmír se smrsk na špeluňku teď se vznáším, snáším k zemi mír a lásku, rozuzlení pavouk v koutě muž je činu plete si tam pavučinu tam to hrčí, tu zas frčí jenom "JÁ" tu líně trčí čím to může být? vývar z hub mi nedá klid

Opičí blues

Jak chudák Hanuman vším kolem zadumán zadumán v dunách dum sedí a škrábe se, vrtí se, kroutí že je jen opicí - proto se rmoutí rmoutí se, mrhá svůj um

Dědek Věk

Sám a kdes bdí kvanta let dědek Věk ten děd všech běd

Krev chce krev tu má moc rád pomáhá mu dobře srát

bují mu tam za barákem smrt běhá mu tam s trojí hlavou chrt

Dědek Věk má spoustu času pochutná na hodokvasu ten se má jo ten se má

Konec dobrý, všechno dobré?

Hraje lyra nervy - struny, v duši tiše stydne šlem. Skrček vrčí, píše runy "Zapsat zlo o všech a všem!"

"Kosti v koši? Hoši. Ženy."
- kolem pusto: prach a dým.
"Uvnitř duše beze změny.."
- děl skrček tónem ospalým.

Ve střehu však špic tu stojí, skok - štěk - krok je špicí tah. Skřet měl šok, se lek, se bojí, špic ho má už na dosah.

Svět se třese. Blesky, hromy. Skřet je v lese mezi stromy. Utek. Nikdo neví jak.

Pak jsem vstal a oddech jsem si, ten sen byl jako černý mrak.

Natvrdo

tvrdá hudba tvrdý hoch tvrdé cigarety tvrdost sama tvrdé péro tvrdé čelo něco ti tvrdí je natvrdlý tvrdé řeči tvrdá zem tvrdě narazil tvrdá realita tvrdé probírání tvrdý oříšek tvrdý život tvrďasův

Skvěle

nesl jsem si sele sesuvem cestou minul srnu v silonu sova si to sypala přes serpentýny symbolicky se setmělo sedl jsem na svetr sele spadlo ze svahu srna v silonu se spiklenecky usmála sova stylově usnula a já se sral o samotě

Jejich řeč

Meluzíny vichry větry profukují vůkol slechu slyšíš též ty sledy vzdechů? míjí mne; jen centimetry

Vanou fičí prolétají nafukují vzduchu vak zbytečně se namáhají snad čekají na zázrak

Slovo sem zas slovo tam zmatek chaos turbulence Logos-vichr titán sám marně čeká na milence

tak se to má s jejich řečí idejí pln básník v křeči poslouchá to naléhání nesmyslné blekotání

Vydřiduch čich

Tichej jak duch tu šňup tam čuch si vzduch

Ach! Ty vůně, ach!

Pak však vdech echt puch Ech!

Ach! Ty pachy, ach!

Má

Lusknutím prstu rozsvítím lustr tlesknu hlesnu jen a rozžhnu Vesnu

Od večera až k ránu od Niagár k Ašrámu V bdění nebo ve snu buď stoupnu

nebo klesnu s dobrem nebo běsem jsem kde? anebo zde jsem! Takovou takovou mám síru Kratochvilnou vilnou

Večerní polobotky

Ulehl jsem: Držím ticho Bzukot včel je všude kol nadechnu se - vzdmuté břicho slunko jako rohypnol

S výdechem je zpátky bdění slunce splývá s obzorem vzhůru jsem až po setmění přes den bytním se svým snem

Chrudimská

Spolu s Resslem jedním veslem - nic tě nedokáže vytočit tak, jak to umí lodní šroub

Arcibiskup z diecéze možná vidí hloub'

Zlámaný v Kole

Slyším hlasy stěn těch kolem jsou jak sněm žen jak šémem oživený Golem

(volem)

slyším vjem ten trskot ostrostřel se rozprostřel ač houbu jsem nepozřel.

žel.

možná bych těm hlasům rozuměl.

A zřím už! víc vědět nic tu výztuž neudrží žádný muž

A místo aby padla celá konstrukce jak kdyby následujíc instrukce mi dochází, že to pochází ze zdání snáze i nesnáze ach, ta iluze! Božská Extáze!

Nestvořený, věčný

jsem měl sen o konečné platnosti reality

•

Rána z rána

Každičký ráno vzbudím se nasrán pro samé ráno abych zjistil: je čas na cigáro život běží žij jak sis vysnil!

Tak zas

Jak z nebe inspirace A přitom si jen život tím vším motám Uzrál kvas. ach z nebe delegace Jak půlnoc je hudba kterou hraji notám

Trhá mě na kusy to pnutí dusí a škrtí a nemohu životem jak s koulí připoutanou na nohu

Pust' mě za volant

Pust' mě za volant zažiješ let! Pust' mě za volant chci to hned! Svádím tím že svádím boj a svedu to že svedu svět Hade v lahvi rány hoj A ty mě pust' za volant zažiješ let!

III.

"Hermés rozuměl málo, ale měl pocit, že Bedaius, skrývající se za špek, pivo, dialekt a dobré bydlo, byl vášnivý bůh."

> Sten Nadolny (z novely "Bůh drzosti Hermés")

Bod obratu

Příliv. Mlha. Tma. V dálce. se leskne. bod. bod obratu. k sobě. k centru. a vzdalujíc se obloze. sám pronikajíc do vesmíru. teď už maličkého. vesmíru na míru. vakuem času. jednolitě. nekonečně. blaženě. spaluje. dál stále dál. a o ničem nevědět a být blíž. Óó v kulaté realitě. stržené sítě nevědomí. ničí a padají na úrodnou zem, až počíná vibrovat a plout v mezičasí. okatě. nestydatě okatě.

Bdím? Jsem? Je? A mohlo by ne-být? Krouživý pohyb? A kde? Potřebuji? Mám? Dělám? Smím? Kudy? Kam? Čas? A Ty?

Chci! Sním! A musím žít s tím! Klenu a klen ten přes ať překlene! A ne že ne... a ne.že.ne.

VELKÝ DIALOG

Scéna je temná. Oko musí nejprve přivyknout šeru. Na scéně stojí Michal a v ruce má zapálenou svíčku.

MICHAL (neurvale):

Řekni Pane, zda jsem součástí, co světu kolem vládnout smí, díky vědomí, že v bytí dlí, že myslí, bdí a rozumí?

Či jsem jen v hmotu vržený, na skále pouty držený, atom zlý a nehodný, nemožno mi být svobodný?

Tak jak je to, se táži směle, není -li ti to u prdele, když sám v prdel jsem ve tvém Těle, uvržen byl. Díky vřele!

HERMÉS (odpovídá za vládce všech bohů):

Upokoj se milý synu, neb klestíš cestu pro svou vinu. Ptáš -li ty se o co běží, odpovím ti leda stěží, sic odpověď je dvojí:

(tajemně)

Řeka plyne, břehy stojí voda něhu - oheň brojí vzduchu k vzletu, tíha zemi jaro kvete - podzim mře mi

(zase normálním hlasem)

Přesto pamatuj ty vole! Jak nahoře, tak dole.

("...tak dole" řekne Michal v souzvuku s Hermem. Pak oba vyklidí scénu. Světla se rozsvítí.)

Konec.

O papouchu a žárovce

Sedí papouch samá pýcha nedutá - jen tiše dýchá Kde on bydlí? Jasná věc! Domovem mu zde je klec Dá se číst na jeho tváři jak je pyšný na tu záři co vydává jeho peří Kdo chce, ať tomu věří Spolu s klecí ve světnici jedinou je společnicí žárovka a tohle praví: Papoušku! Ty nejsi zdravý! At' do mě sjede blesk zda na tvém peří nespočívá mojí záře lesk! Papouch v světle pravdy zchřadl zalomil se, na znak padl Tato slova - měl to pech mu dočista vzala dech

Každá správná bajka (a zde tomu jinak není) na konci má poučení: Člověk měl by uvážit, komu pravdu zvěstuje. Spolu s pravdou k omezeným, někdy smrtka putuje.

Verbální pohlazení

Je to slovo, které tě tak konejší.

Které je čisté jak zářivý krystal.

Uvolňuje ti každý sval a ty cítíš,
jak ti pulzuje tep a v žilách ti proudí
životadárná krev rudá jak rubín.

Je to slovo, které vibruje na dně tvé duše
a roste jako růže. Které tě hladí, laská, líbá.

Je nahé a čisté. Je s Tebou a bude s Tebou.

Je to slovo, které tě mrazí v zádech, když si dovolíš,
když dovolíš, jen si dovolit...

Ie to slovo, které teď zaměstnává plně tvou představivos

Je to slovo, které teď zaměstnává plně tvou představivost, tvou pozornost, která utíká v dálky a zanechává za sebou lehkou voňavou stopu sladkého pižma.

Je to slovo, které tě přivádí k opojení. Je krvavě červené.

Toužebné. Magické a Tajemné. Je přitažlivé.

S příslibem něčeho mocného a silného.

Je to slovo, které ti způsobuje klid a jemné snění.

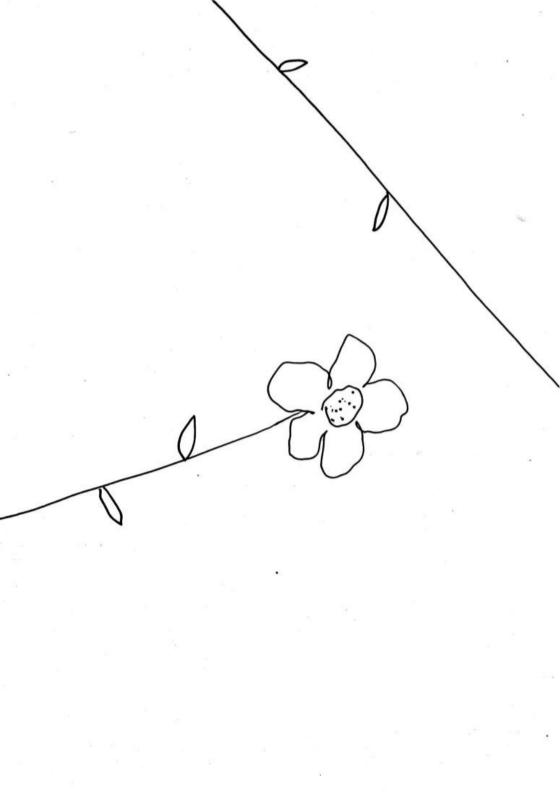
Je příjemné, spontánní, silné, hrdé a zalité zlatem slunečního svitu.

Je svěží jako vítr od moře. Slyšíš a vibruješ s ním.

Chceš. Toužíš. Musíš mít. Cítit ho víc. Splynout s ním a prožít věčnost.

Sladkou, tichou, hřejivou.

Tady je domov. Bleděmodrý červánky prodchnutý. Prochází tebou tiché a milosrdné, smířené a smířlivé, dokonalé se spoustou chyb, jasné a hlavně jen Tvé verbální pohlazení.

V.V.V.V.

V hlubinách duše, té pusté pláně obklopen božstvy, zarostlé skráně sleduji patero velbloudích kroků na cestě bytí již několik roků

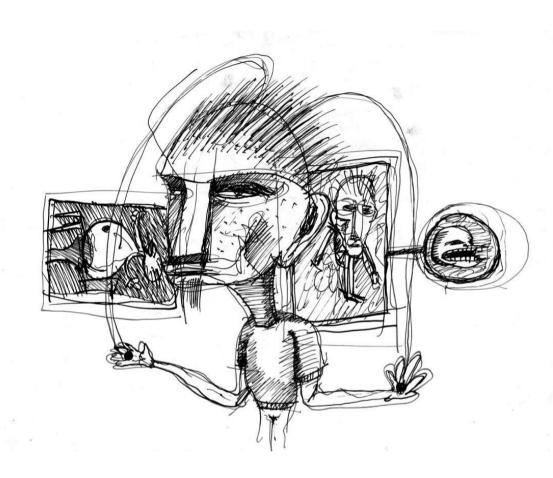
V písčité poušti však ďas sebral čas a tak jsem mimo něj, lámu si vaz lámu si vaz o své srdce z kamene z onyxu, z oceli žíhané plamenem

Vidím svůj cíl - však pořád mi uniká pro kruté zjevení: co vzniká, že zaniká Orákulum moudré je, co bídný tvor zmůže? Neslyší námitku - žalozpěv sedřené kůže

> Velekněz učí mne - drtí svou lekcí lekcí o životě, který žít nechci střelka se rychleji ubrala k směru síly mám ještě dost k cíli se deru

Vody se rozstoupí před magickou holí to je má víra, ač někdy bolí vody se rozstoupí, to zázraky se dějí rohy mé na čele - z jistoty se smějí

čtu-li to po řádku mám obavy neb praštil jsem se do hlavy zda jsem v pořádku

Variace pečeného psíka

I.

V restauraci mají menu číšník nemá postání mračí se že není nikde spropitné ku dostání

hostinský je lakomeček vypečený k tomu uvaří ti jenom to co zkažené má z domu

přejídají se tu všichni jako hladem jatí pijí k tomu proudem pívo řečí chvíli krátí

žádný z nich ale netuší co že to šéfkuchař upekl jenom šéf hospody ruce mne ví komu pejsek utekl V hospodě je pohoštění pingl se jen otáčí nedostal dnes žádnej tringelt jenom oči protáčí

hospodský je starý hamoun nedá halíř z ruk vaří jenom špatnej blivajz hostům je to fuk

cpou si chřtány nenažranci v krky dlabec tlačí popíjejí k tomu pivo chválí že už stačí

nikdo neměl ani tucha co se vzadu vařilo jenom škrťas věděl dobře kde se štěně ztratilo

III.

V taverně je debužírka hostidřel je v presu na fasádě zračí se mu že by dyškrec snesl

putykář je starej žiďák vyvařuje mrveň štamgasti to pouští Labem "dyby ňel být dubeň"

temujou se jak o život šoupají to za dásně zalejvaj to desaterem šmetrujou si o krásně

co se klohní v kuchyni ví každej leda fík v obraze je jenom balbous sousedovi zmizel psík

Z domova i ze světa

Kakofonie, klokotání ševelení, štěbetání

Šavle! Šavle!

Šilhají a mají kůži hroší

Kletby, klíny soudy, boží mlýny

Kyssselinu zkusil -lis?

Hašteření, hysterie sterilní symetrie

podešve roztržené a Skylla i Charybdis na dohled.

Legenda

Zde Muž-Saň jak z bájí jak v boji

v pěst sevřenou dlaň své hájí za svým stojí

Čas spí a otřásá se zem jak údy v lůno pronikají

úd za údem

úd za údem

sci-fi glyfy

kliď se kliď mi z cesty synku

tohle není čtivo pro maminku

tyhle verše čtenáři štípou jako komáři

sám čert mě k tomu ponoukl a byl jsem k tomu zrozen dělat v oku monokl práskat bičem o zem

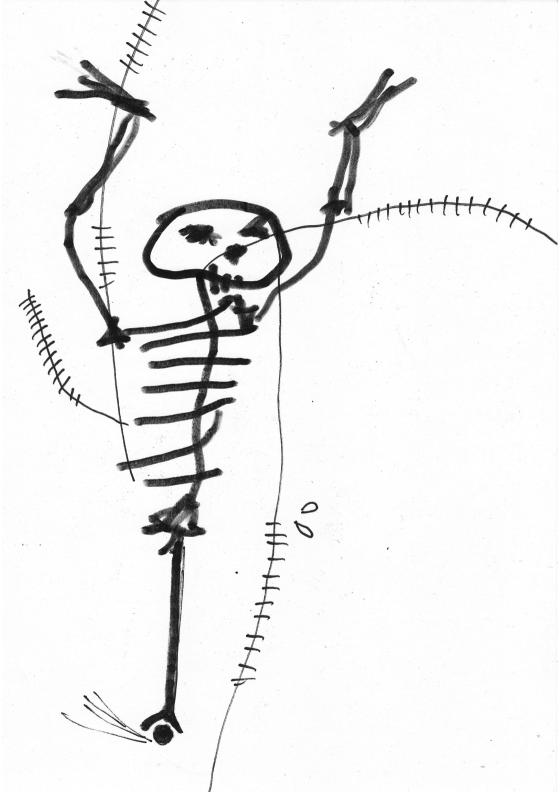
úcta? soucit? slitování? na mém skladě nikoliv "ten kluk snad nemá vychování - či ověřuje zda je živ?"

Už

drž hubu!

IV.

Malý prozaický dodatek v jinak básnické sbírce

O možné úloze básníka v 21. století

Příroda má v povaze expandovat. Je to vlastně taková primární úloha života, která je uložená a naprogramovaná kdes hluboko ve vodách kolektivního nevědomí nás, všech bytostí. Po tisíce let expandujeme prostřednictvím našich dětí a dětí jejich dětí. Zároveň však zažíváme i neustálý rozmach ducha a rozumu. Alespoň někteří z nás jistě.

Básník byl vždy někdo, kdo přinášel něco nového, neotřelého. Básník byl vždy duchovní studnicí, ze které bylo možné čerpat. Básník plakal, smál se, proklínal, miloval, nenáviděl, otupoval své vědomí (třeba aby ho rozšířil), utápěl se v žalu, v nevědomosti. Byl na vrcholu. Žil

Básník byl vědec, literát, prosťáček, student. Byl okultista, byl ateista, buddhista, pohan. Byl všude. Básník je totiž Brouk Pytlík, "všechno ví, všechno zná" a jeho kamarád Ferda - "práce všeho druhu" je básníkovi jeho vlastní um.

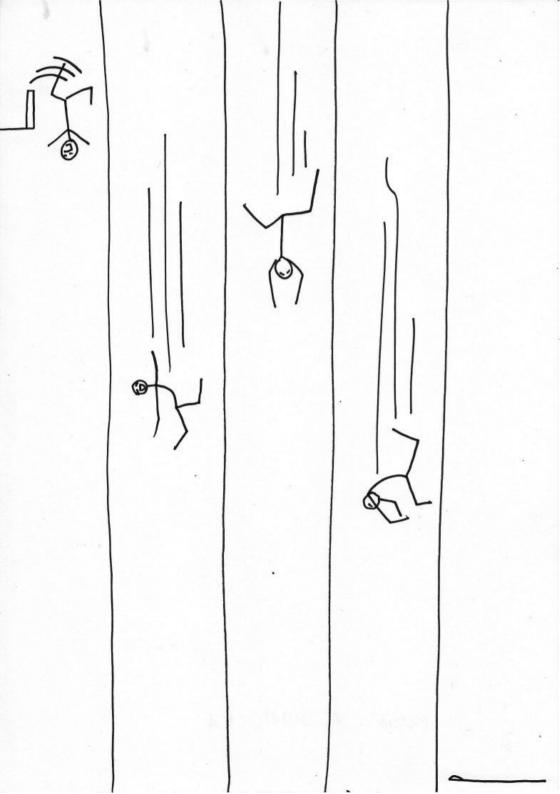
21. století je doba informací. Proto už nás takový Brouk Pytlík z křesla nezvedne. A tak se může, z tohoto pohledu, současná poezie jevit nudná, vyčpělá a vyčerpaná. Aby mohla poezie dále kvést, musíme změnit hledisko. Vzpomínám si při této příležitosti na jeden otřepaný příběh o mistrovi buddhistického kláštera a jeho učedníkovi, jemuž mistr vysvětloval, že dokud bude jeho hrnek čaje plný (tak jako učedníkova hlava), nedá se do něj nalít nic nového (do hrnku, ani do hlavy). Vhodnost tohoto příměru u poezie platí hned dvojnásob.

Potom je tu ještě estetická rovina. Snahou básníka je, ve většině případech, nastavovat zrcadlo společnosti ve které žije. Jeho úkolem je zvelebit své okolí. Lekce, kterou přináší básník 21. století, by mohla spočívat v nepřiměřené reakci naslouchajícího, na jejímž základě se provinilci, dovedenému následně k sebereflexi, dostane zasvěcení. Jinak řečeno: kdykoliv tě člověče něco nasere, tam to sleduj, protože tam to vibruje a uč se.

Estetická rovina básní, posunutá z milostného plkání a zliknavělých barevných přeludů do roviny zvěstování jsoucího, je právě ta rovina, která by mohla mít do budoucna pro poezii rozhodující slovo. Doufejme, že bude básnická pochodeň hořet natolik zářivým plamenem, aby mohla naznačit hledajícímu směr růstu lidského ducha i v této době šilhavců a hroších kůží.

/Šotek/

Dáni a pávové loučí se s vámi ponzor spořadu smějte se hezky s pánem rohem!

Michal Talo **Jinak Řečeno**

Vydalo nakladatelství Nová Forma. Ilustroval Martin Bastyjan Sedlák. Vydání první.